

Nafsyn, som den ellers vilde faae, dersom Regjeringen selv nedfattede den. Man har givet den et Stær af noget Andet, som ikke vil vise sig at være rigtigt. Derfor tror jeg fremdeles, at Udvalget, gennem hvilke Ansuelser det end er kommet dertil, har Ret i at ønske, at det overlades til Regjeringen selv at tumle med de bevilgede 10,000 Kr., som den vil. Det er Flertallets Overbevisning. Mindretallet kan have andre Ansuelser, men det er Flertallets Overbevisning, at Regjeringen ikke kan vente sig noget stort Udbytte for dette store Spørgsmaals Ordning af en Kommission. I det man derimod overlader Regjeringen dette Beløb uden Forventning om noget Resultat, der skal bygges paa et saadant Materiale, som ved Arbejderstemaer er skaffet tilveie, har Flertallet her ikke i fjerneste Maade bundet sig til med Hensyn til nogen Side af denne Sag at vente paa Kommissionens Afgjørelse; Flertallet staar da fuldstændig frit i Fortsættelsen af at løse det store Spørgsmaal op i sine Enkeltheder og søge Enkelthederne løste efterhaanden, saaledes som man har søgt at gjøre paa forskjellige Omraader. Gik man derimod ind paa Regjeringens Ansuelser om Sæmnessætningen, vilde deri fra Flertallets Side ligge en Anerkjendelse af, at man vilde vente med at røre ved dette Forhold, til Kommissionen fremkom med en Betænkning, og det er en Indsigelse i den Retning, som Flertallet gjør, naar det er med til at indstille, at der nedfattes en Regjeringskommission. Hvad angaar Forslaget under Nr. 110, da glæder det mig, at det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) har udtalt sin og Mindretallets Ansuelser af denne Sag og de Grunde, hvorfor de tiltræde Forslaget. Den er, forsaavidt det ærede Medlem udtalte sig, aldeles overensstemmende med Flertallets. Jeg skal kun tilføie, at naar den meget ærede Minister siger, at Staten har en Eiendomsret over det inddæmmede Areal, og man altsaa ikke kan tale om Medieendomsret, da er det muligt, at det er formelt rigtigt, men det er efter den ærede Ministers egne Anmærkninger til Lovforslaget ikke realiter rigtigt. Den ærede Minister har selv udtalt, at Digevæsenet burde nyde Fordelen ved den større Udgift, som Inddæmningen af Fjorden har foranlediget, og det ligger soleklart i Sagens Natur, at baade Kommunerne, Amtet og Staten bør i et vist Forhold have Fordelen ved Inddæmning af Arealer, hvortil de hver for sig anvende saa betydelige Tilbud, som her er Tale om, hvorved Digearbejderne paa Lolland ere gaaede op fra 350,000 Rd. i Lovens Motiver i sin Tid til 630,000 Rd. Det kan selvfølgelig aldrig falde Regjeringen eller Bevillingsmyndigheden ind at ville tilvende sig det inddæmmede Areal, som for en meget væsentlig Del er fremkommet ved Tilflugt fra Amt og Kommuner, for sig alene, saa det er meget formelt taget, naar den meget ærede Minister vil mene, at Staten fremdeles har en Ei-

endomsret over dette Areal. Men naar Udvalget har sagt „Medieendomsret“, saa er dette Udtryk netop brugt med Anerkjendelse af Regjeringens egen Betragtning i Anmærkningerne, at Digevæsenet og de vedkommende Parter i et vist Forhold bør nyde Fordelen ved alle de Arealer, vi faae inddæmmede. Derved har man altsaa erkjendt, at man gaar ind paa Regjeringens Betragtning, der er i og for sig tilhørlig — og enhver anden vilde efter Udvalgets Opfattelse være utilhørlig. Nu har Ministeren med Hensyn til Statens Ret over Rystarealer fremdeles modsagt Lovloven, der blev udtalt af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds, om, at Staten havde en saadan ubetinget Eiendomsret, som af Ministeren før nævnt. Jeg tillader mig imidlertid ogsaa at betvivle, at Administrationens Opfattelse af disse Forhold vil give den ærede Ministers Opfattelse Medhold. Man var ikke kommet til med saa stor Lethed at give Koncession f. Ex. til Beboere af tilgrænsende Arealer, som man paa mange andre Steder er kommen, og hvortil der for de Vedkommende har været knyttet store Fordelse, dersom Staten havde erkjendt, at det var Statens ubetingede Ret at eie disse Arealer. Dette Spørgsmaal ligger imidlertid aldeles ikke for i nærværende Tilfælde, og jeg skal derfor kun udtale en Lov med Hensyn til den ærede Ministers Opfattelse. Hvad der derimod ligger for, er Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten skal overlade til den ærede Minister ikke, som han henviser til, efter Grundloven at give Koncession paa ikke inddæmmede Arealer; thi derom taler man aldeles ikke i det nærværende Tilfælde, men at bestemme selv, uden Bevillingsmyndighedens Billigelse, paa hvilke Vilkaar alt inddæmmede Arealer, hvortil Staten har ydet betydelige Tilflugt, skulle kunne afhendes. Thi et ikke inddæmmede Areal er af en ganske anden ubestemmelig Værdi end et inddæmmede Areal, som har krævet betydelige Tilflugt, og som efter de Oplysninger, der foreligger, utvivlsomt delvis vil kunne tørlægges uden synderlige Bekostninger paa Grund af Inddæmningen. Det er af den Slags Eiendom og Eiendomsret, som Grundlovens § 27 utvivlsomt slet ikke har havt med at gjøre; thi Ministeren vil vistnok ikke kunne paa vise et eneste Tilfælde, hvor Staten har staaet saaledes som overfor dette Spørgsmaal. Jeg skal iøvrigt slutte mine Udtalelser med en kort almindelig Bemærkning. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Antvær) forklarede idag de Udtalelser af ham i det forrige Møde, som jeg endnu ikke har set trykte. Den Forklaring, det ærede Medlem gav idag, tilfredsstiller mig fuldstændig som Ordfører. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) udtalte angaaende Ordførerenes Stilling Bemærkninger, som jeg til en vis Grad anerkjender og altid i min Virksomhed har søgt at følge. Men det ærede Medlem maa indse, at om et vist